

[Storgaard.]

brug for de tjenestemænd, der hidtil har været beskæftiget.

Samtidig må Fåborg også gøre sig klart, at det i høj grad er tvivlsomt, at færgepersonalet, når den nye færgerute bliver færdig, vil blive bosiddende i Fåborg; jeg drager i høj grad i tvivl, at færgepersonalet daglig vil køre 12-13 km til den nye arbejdsplads. Men man kan jo i denne forbindelse ikke lade være med at fostre den tanke, at byrådet i Fåborg selv har anbefalet de bilruter, der går fra Fåborg til Nyborg, og man må gøre sig klart, at bilruterne fremkomst langs banen er i høj grad medvirkende til, at disse bliver urentable. Dette kan jo være en advarsel til andre byråd, der har en bane, de nødige vil af med. Når de står over for at skulle anbefale en ny bilrute, bør de efter min opfattelse tænke som så: skal vi vælge banen eller bilruten? For der er ikke plads til begge, når forbindelsen skal være rentabel, som det kræves fra lovgivningsmagtens side.

Hvad angår den nye færgerute fra Fynshav til Bøjden, kan jeg ikke sige andet, end at jeg i høj grad er i tvivl om nødvendigheden af den store udvidelse af trafikken og bygningen af de nye havne. Efter hvad jeg har fået at vide ved at tale med færgepersonale og toppersonale, skulle der ikke være basis for — som det er projekteret — at komme helt op på 8 dobbeltture med den nye færge. Jeg skal ikke spille sagkyndig på dette område, men nøjes med at håbe på, at den nye færgerute vil få den store tilslutning, der er givet udtryk for forventning om. Tror de sagkyndige, at bilisterne vil betale for at komme over til Fyn ad denne vej? Kunne det ikke tænkes, at de ville køre over Lille-Bæltsbroen for derved at spare udgiften til færgeren og samtidig være uafhængige af færgens afgangstider fra Fynshav eller Bøjden?

Den forflyttelse eller afskedigelse af personalet, der bliver tale om ved banernes nedlæggelse, kan man ikke udtale sig om i øjeblikket, da der ikke foreligger noget herom fra de danske statsbaner. Men jeg vil håbe, at statsbanerne vil gøre alt for, at det bliver så smertefrit som muligt. En kendsgerning er det, at banestrækningerne Fåborg-Nyborg og Sønderborg-Mommark bliver nedlagt, og jeg vil håbe, at det bliver til

tilfredshed for befolkningen både på Fyn og på Als.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslagene til vedtagelse.

Rimstad: Den højtærede trafikminister stillede mig ved lovforslagene første behandling i udsigt, at såfremt der hos det nedsatte udvalg var ønske om at få tilstillet et topografisk materiale til nærmere studium særlig af det foreliggende projekts lokale enkeltheder, ville også jeg på mit ikke-udvalgsberettigede partis vegne blive delagtiggjort i det samme materiale. Da jeg intet har modtaget, må jeg drage den slutning, at ingen har ytret ønske om det af mig efterspurgte. Det kan jeg kun beklage, fordi jeg uden dette grundlag ikke vil være i stand til at danne mig en opfattelse af særlig den økonomiske hensigtsmæssighed i de lovforslag, der her er lagt på folketingets bord.

Jeg skal derfor her ved anden behandling af lovforslagene undlade at komme ind på enkeltheder vedrørende traceer, havnepladser og sejlruiter, men indskrænke mig til i anledning af den her foreslåede investering ganske kort at fremkomme med nogle almindelige betragtninger i lighed med dem, det ærede medlem hr. Foss lige har gjort over, hvad jeg vil kalde den kommende tids investeringsproblemer.

Disse lovforslag er jo to af de mange, der i investeringsøjemed lægger beslag på statskassens midler. Størrelsesordenen er 10-12 mill. kr., altså ret beskedent i forhold til f. eks. de store broprojekter over Bælterne. Vi fra mit partis side har sagt til forslagsstilleren, den højtærede trafikminister, at vi var velvilligt indstillet over for disse lovforslag, og det er vi stadig. Men når vi i disse dage hører om overskridelser ved byggeriet til Danmarks tekniske højskole på flere hundrede millioner kroner og om ønsket om et nyt nationalmuseum til 200 mill. kr. og samtidig erindrer os alle regeringens løfter om investering i tunnelbaner, egnsudvikling, hovedstadsudbygning og meget mere, får vi en fornemmelse af, at den henstilling, vi ved finanslovforslagets første behandling gav regeringen om at prøve på at sætte tæring efter næring, må gentages her. Ganske vist sagde den højtærede finansminister dengang til os, at han ikke forstod, hvad vi